

ZuZuBUC

Noiembrie 2013

Cuvânt înainte

Iată o colecție de povestioare, poezioare și desene, strânse prin concursul deschis la începutul lui septembrie 2013 de Zuzu împreună cu Revista de Povestiri. Tot ce găsiți aici are legătură cu universul laptelui, în general, sau cu spiritul Zuzu, în special.

Le mulțumim tuturor celor care s-au jucat cu noi trimițând creațiile lor și vă dorim lectură plăcută!

Au contribuit

4-5 MOTANOV MOTANUL MOV

8-9 RAMONA MICU

12 IRINA BEK

15 IRINA SPIREA

19 IRINA BEK

22 CRISTIANA COMANICI

23-24 OANA R.

27 CRISTIAN DOBRESU

RODICA CALOTĂ 6-7

GABRIELA TOMA 10-11

TRAIU 13-14

CLAUDIA NEGREA 16-18

VIOREL ARDELEAN 20-21

IRINA BEK 22

IULIANA SEREA 25-26

Zuzurime

MOTANOV MOTANUL MOV

Intelectualul Zuzu
Făcea puzzle cu Mofluzu
Într-un lactobar select
Cu un ambient perfect.

- Tu, Zuzache, viața trece,
Laptele-n pahar e rece,
Pieseile nu se mai pupă
Corăbiile se-necară-n supă.

- De, Mofluze, dacă stăm,
Până și-n iaurt suflăm,
Hai să facem o prostie...
Să zburăm c-o farfurie!

Se urcă pe-un platou,
Învârtiră de un ou,
Și cam cât ai spune caș,
Pluteau sus peste oraș.

Era noapte, cer cu stele,
Presa se uita la ele,
Când deodată vede-n zare
O farfurie zburătoare.

De-aici nici nu vă mai spun,
Știrea a avut un succes nebun.
Și-am încălecat pe-un OZN,
Și v-am spus povestea me.

Aventura, strigați ura!

RAMONA MICU

Eu la dicitu la mine, tu la dicitu la tine!, m-a condus Dănuț, ca în fiecare dimineață, către ieșirea din casă, în timp ce scurgea ultimele picături de lapte din cana lui preferată, mov cu buline albe, ca rochița lui Minnie. Dicitul lui e joaca, pleacă în fiecare dimineață, cu maică-sa de mână, în parc, la copii. Se întâmplă uneori să-i însoțesc pentru scurtă vreme, înainte să pornesc spre tren. Azi e un fel de *uneori*. De fapt, ne-am oprit doar un pic la joacă, în drum spre gară, pentru că urmează să mergem împreună azi. La dicitu la mine. Vreau să petrec un pic de timp cu el, doar eu cu el. Fără maică-sa, fără frate-su. Pentru că avem nevoie de asta, amândoi. Să ieșim *ca băieții*. Să încerc să aflu ce e în căpșorul lui mic, cu ochi vioi și păr vâlvoi. Să aflu ce gândește un copil de doi ani jumate, asta da provocare.

La dicitu la el e gălăgie, se aud râsete zglobii și vorbe șirete, împiedicate, peste tot. Dănuț se dă în leagăn și pe tobogan, sare într-un picior și încarcă tractoare de plastic cu nisip. E un copil vesel și prietenos, îi place teribil să fie în mijlocul altor oameni, mari sau mici. *Eu iau pata și tu ieși mașina*, spune. *Viau și eu în iagăn, lângă Muna. Tu ții tatolu' și eu moca. Jucăm pobal? Eu dau gol.* Uneori urlă. Se tăvălește pe jos. Lovește alți copii. *Ești polci!*, spune, în timp ce întinde mâna. O văd pe maică-sa crispându-se. *Ți-am zis că Dănuț e gelos*, îmi șoptește și se duce spre el. *Nu suportă să ne vadă stând de vorbă cu altcineva.* Îl ia de mână, încercând să-l liniștească. *Nu e frumos ce faci, puiule. Mama te iubește, dar te rog să înțelegi că nu e bine, ai lovit-o pe Miruna și o doare, uite, vezi, plânge. Du-te și cere-ți scuze, te rog.* De obicei, se duce. *Tuze. Doal polcii polci, oamenii oameni.* Mai mult de-atât nu-i poți cere, deocamdată, e cam tot ce poate da. Asta nu înseamnă că n-o să repete isprava și cu alți copii. Sau chiar cu aceeași, mai târziu un pic.

Uneori, mă gândesc că-i prea răsfățat. Sînt sigur, de altfel, că așa cred toți cei care asistă la crize. Crizele lui de urlete, lovituri, mușcături și tăvălit pe jos. Crizele în care nu-l recunosc, în care nu mă recunosc nici pe mine, nici pe maică-sa. Altfel, e un copil minunat. Isteț, curios, curajos. Iubitor. *Măi-măi, Ducu, măi-măi*, îi spune adesea frățiorului lui, punându-și iute vorbele

în practică. Cu forța, dacă e nevoie. *Puuuup.* (Și imediat se aude țoc-ul aferent.) *Eu țin dopu', eu țin mina, eu închid ușa.* Perioada de experimentare și de afirmare a sinelui, presupun. Probabil că trebuie să-i dăm mai multă autonomie, mai multă încredere. Și să nu-l mai certăm atât. Sau să-l certăm mai mult, habar n-am. Cert e că trebuie să găsim o modalitate de a-l face să se exprime altfel. De-asta îl iau azi cu mine la serviciu. Ca să-i dau ocazia să mă cunoască mai bine. Să capete încredere în mine. Să vină să-mi spună ce îl nemulțumește, ce îl supără, ce vrea. Înainte să se apuce să lovească, să muște, să urle.

Mergem, puiule? Uite, se aude trenul, u-ciu-ciu. Se uită la mine cu niște ochi mari, cenușii. *Mege și Ducu?, întreabă. Nu, Ducu rămâne cu mami. Mergem doar noi doi, ca băieții mari.* Mă ia de mână, ușor mândru, ușor speriat. *Paaaa, Ducu, pa, mami!*

Plecăm împreună, ținându-ne de mână. Până la gară sînt vreo 300 de metri, îi vom parcurge pe jos, în vreo 10-15 minute, estimez. După cum mă așteptam, Dănuț îmi dă destul de repede drumul la mână și merge în felul lui, doi pași înainte, pauză, deviere la dreapta după un gândăcel, trei pași înapoi, deviere la stînga după un dop aruncat aiurea, pauză, iar doi pași înainte. *Hai mai repede, tată, că pierdem trenul,* îi spun. Sîntem deja un pic în întârziere. *Tai mpic,* răspunde. *Hai, că-ți iau o napolitană din gară,* încerc varianta mitei, că tot e la modă. *Îmi iei și pțic?,* aud glăsciorul lui firav. *Nu pap piană făă apte, nu mă lasă mami!* M-a blocat un pic, mă îndoiesc că găsim lapte în gară. Îi promit totuși, sperând că până acolo o să uite. Sau că o să vină trenul și asta e, fatalitatea. Îmi dă iarăși mâna, prindem ceva viteză, situația e sub control, deja se vede gara. Stoop. Roșu la semafor. Încerc să-l fentez, nu se vede nicio mașină, pot încerca o traversare neregulamentară. *Ce faci, tati?,* se aude glăsciorul. *Nu e voie. E oșu, nu vezi?* Mă scarpin în cap, încurcat. *Indeed, it is. N-am fost atent, iartă-mă.* Așteptăm. *Îmi iei apte cu coco? Sînt mae, am voie,* îmi spune Dănuț cel atent, Dănuț cel corect, Dănuț cel pofticios. *Nu știi dacă găsim la gară,* încerc eu să mă strecor pe-o porțiță. *Dacă nu găsim, îmi faci tu. Pui apte, apoi pui coco. Și gata.* În sfârșit, s-a făcut verde. Traversăm. Se aude deja semnalul de intrare în gară. *U-ciu-ciu.* Îl iau în brațe și alerg. Ne urcăm în ultima clipă. Noroc că am abonament. *Viau apte cu coco!,* mă ceartă glăsciorul. *Ne-aduce nenea controlorul, mint suav, încercând să câștig timp. Stai cuminte aici pe băncuță, mă duc să-l caut.* Ies pe hol, sun la birou. *Adina, avem lapte pentru cafea? Perfect! Coboară, te rog, la magazinul din colț și ia o pungă de cacao. Am o întâlnire importantă, de laptele cu cacao depinde în mare parte succesul ei.* Mă-ntorc zâmbind fericit la Dănuț. Ronțăie o napolitană, căpătată probabil de la bunicuța cu ochelari strâmbi cu care pare să stea de vorbă. 2 ani, Donuț, cu tati, la dăci la el. Ai găsit apte cu coco, tati? Am și piană, uite! Am voie, sînt minte.

O văcuță ocupată

IRINA BEK

O vacă bălțată,
În cizme-ncălțată
Se-agita-n ogradă:
Nu-mi văd cornu' de treabă!
Am lapte de dat,
Unt de frecat,
Brânză de fermentat.
Mai pasc niște iarbă,
Mai fac iarăși treabă
Și tot așa
Merge producția mea.
Iaurtu'-l acresc
Cașcavalu'-l topesc,
Din zori mă trezesc,
Timp pentru toate-mi găsesc
Doar în amiaz' mă odihnesc –
Siesta mult bine îmi face
La ea să renunț nu îmi place.
Însă, de cum am rumegat,
De muncă iar m-am apucat.
Pentru tine, copile, pe toate le-adun
De mult calciu ai nevoie acum,
Sănătos și voinic să devii
Și bine ți-o fi.
Așa, la treabă plec acu',
Că am de nu-mi vad capu'. Muuuuu!

Calea Laptee

TRAIU

E greu de crezut că în timp ce noi ne omorâm pentru resurse sau murim de foame și boli necruțătoare, într-un alt colț al Universului, o inteligență superioară stă cu mâinile încrucișate la piept și dă din cap dezaprobat.

În primul rând pentru că, fiind „superioară”, nu are mâini: telepatia, nanotehnologia și robotica au preluat toate funcțiile membrelor. Accentul se pune acum pe aerodinamică, rezistențe la diverse câmpuri magnetice, G-uri și altele, dar despre asta nici nu vorbim. În al doilea rând pentru că, și cu profana noastră cunoaștere despre Univers, știm că acesta nu are colțuri. Dar să revenim cu picioarele pe Pământ.

În micuța noastră lume care de deasupra se vede albastră iar de la nivelul asfaltului tot mai gri, de când se știu, oamenii au exploatat resursele naturii. Sute, ba chiar mii de ani a durat acest proces, până când, sub presiunea imposibilității de a găsi o exoplanetă și de a ne transporta pe

ea, mințile luminate artificial de neoanele din sălile de consiliu ale celor mai mari corporații și din cabinetele conducătorilor de națiuni, au decis că trebuie să oprim totul. Concluzia, pe scurt, a fost că suntem o adunătură mai degrabă auto-distructivă, vezi bombele nucleare, poluarea sau consumerismul. S-a trecut la un proces masiv de reciclare prin care noi, omenirea, am obținut necesarul unei vieți decente pentru următorii 2000-2500 de ani.

Nu se știe care a fost prima referire la ceea ce numim azi Calea Lactee dar mai marii lumii au luat-o ca atare și s-au gândit că singura resursă naturală pe care o vom mai putea micro-exploata să fie laptele. S-au gândit că totuși Universul le-a potrivit așa cu numele, s-or fi gândit și că e sănătos, cert e că viața pe Pământ a devenit lapte.

E ciudat să vezi în timp record o asemenea transformare. De unde oamenii intrau precum cârțițele prin galerii subterane întunecate ca să iasă cu o roabă de cărbuni și cancer pulmonar, acum stau pe pajiști verzi, „privesc cerul” tot mai albastru și cântă balade despre „era industrială”. În doar câteva decenii, s-a ajuns la un progres tehnologic nebănuit, toate cercetările fiind redirecționate către domeniul lactat. În cam două sute de ani de la Marea Decizie, omenirea a ajuns la nivel atât de ridicat din punct de vedere științific, încât a început să exploreze cu mai mult curaj și mai departe decât s-ar fi putut crede vreodată.

Acest lucru desigur că nu a fost ignorat de frații noștri universali mai mari. Nivelul lor de curiozitate a crescut și mai mult când au descompus un satelit de-al nostru și-au găsit o structură ADN pe care nu și-ar fi putut-o închipui. Au mers într-atât de departe încât au reconstruit genetic chiar și o vacă, dar vă puteți închipui cum, după chipul și asemănarea lor, ea nu avea membre și trebuiau s-o leviteze ca să extragă miraculoasa substanță din ea. Așa că, cum se întâmplă de obicei când gândește aspiratorul și nu gospodina, frații s-au pus pe invadat. Au adus pe cerul nostru albastru o puzderie de nave fioroase și ne-au somat să le cedăm prețioasa resursă. Ne-am înțeles cu ei, că oameni suntem, le-am explicat că mai bine să le trimitem noi așa, din când în când, decât să ne omoare și să-l ia pe tot. Au priceput rapid, semn de înaltă inteligență, au zis că-și lasă câțiva frați pe-aici pentru intermediere, ba ne-au lăsat și-un levitator de-al lor din care am făcut parc de distracții.

Acum sunt printre noi, în cămășuțele lor albe și șorturi negre, și ne zâmbesc frumos prin cafelele de fiecare dată când preferăm să bem o cafea neagră.

Pe fundul cǎnii

CLAUDIA NEGREA

Vacanțele de iarnă, primăvară și vară mi le petreceam la bunici. Îmi plăceau multe lucruri la ei acasă. Iarna umblam prin zăpada nemăturată din curte și lăsam dăre cu picioarele. Încercam să fac forme. Vara stăteam în sera din grădină cu orele, sperând să fiu dată dispărută și găsită doar a doua zi. Mă plictiseam însă repede și ieșeam înainte să fie gata masa de prânz. Primăvara purtam la biserică, de Paști, cele mai frumoase rochițe primite în timpul anului. Le aduceam acasă pătate de polen de la florile din curtea bisericii. Cel mai mult îmi plăcea să descopăr ceva nou și frumos ca să le arăt și celorlalți acel ceva. Majoritatea timpului mi-l petreceam singură, căutând.

Iarna îmi plăcea cel mai mult. Ajungeam cu nasul aproape de geamul ușii de la bucătărie și, după ce înnopta, puteam să-l aburesc ridicându-mă pe vârfuri. Noaptea de afară transforma geamul în tablă de desenat pe care trasam linii, cercuri și tot felul de contururi cu degetul

arătător. De obicei eram mulți în bucătărie: mama, tata, bunicii, mătușa, unchiul și vreo trei verișori mai mici decât mine. Îmi plăcea să fiu cea mai mare, chiar dacă practic nu mă ajuta cu nimic. Nimeni nu voia să meargă la culcare. Pentru a ajunge în cameră trebuia să traversăm întreaga curte plină de nămeți și uneori să înfruntăm viscolul. Stăteam până târziu și desenam pe geam. Când se termina geamul de la ușă, treceam la celelalte. Rămâneam ultima. Doar eu și bunicii. Atunci știam că bunicul va ieși din bucătărie și se va întoarce cu o găleată mare, plină cu lapte. Bunica urma să-l fiarbă și să mi-l plimbe insistent pe la nas. Așa-mi trebuia dacă nu voiam să dorm devreme. Trebuia să beau laptele ca să-mi vină somnul. Știam că nu e adevărat, că era doar o metodă de a mă face să-l beau pentru motive cu totul ascunse și poate chiar periculoase.

Laptele era turnat într-o cană mare din tablă, iar bunica îmi promitea în fiecare vacanță că dacă-l beau pe tot voi găsi pe fundul cării un desen extraordinar. Renunțam la acest privilegiu din cauza repulsiei pe care o aveam pentru băutura albicioasă și nu beam niciodată mai mult de trei, patru înghițituri (una pentru mama, una pentru tata, una pentru bunicu și una pentru bunica). Îmi strâmbam toți mușchii faciali, gura mi se umplea de rămășițele de caimac, adevărate „scame“, pe care le scoteam dintre dinți cu degetele și care mi se păreau, laolaltă cu grăsimea și pielea de pe carne, cele mai dezgustătoare „alimente“. Mergeam la culcare tot timpul cu gândul că voi da afară în somn și că, mai mult decât atât, mă voi îneca cu propriul lapte băut în acea seară.

După o vreme însă, curiozitatea a devenit din ce în ce mai mare. Eram în ultimul an de grădiniță și mi-am impus că era momentul perfect să aflu ce se ascunde pe fundul cării de tablă. Era o iarnă cu zile sumbre. Într-una din după-mesele în care eram obligată să dorm alături de verișorii mei, m-am dat jos din pat și am mers tiptil, în papuci de casă, până în bucătărie. Am început să caut cana cu pricina în toate dulapurile, în chiuvetă și în jurul ei. Nici urmă de vas. Mi-am spus că-mi voi continua căutările zilele următoare, doar că bunicii au început să încuie ușile în timp ce dormeam, menționându-mi că în final va trebui totuși să beau tot laptele pentru a găsi desenul.

Într-una din cele mai înghețate seri ale anului, bunicul m-a chemat cu el în grajd. Animalele de acolo mi se păreau de pe altă lume, în special din cauza dimensiunilor, dar și a atitudinii lor total detașate de orice. Punând găleata sub vaca pe care o aveam, bunicul a început să-mi ex-

plice cum mă va învăța să mulg. Așa că a început el, prin a strânge și a trage de țâțele vacii care nu mișca și nu exprima absolut niciun fel de emoție. Procesul mi s-a părut dureros, aproape ca o tortură. M-am apropiat speriată și, cu mâna tremurândă am început să fac la fel ca bunicul. Laptele curgea, dar nu la fel de rapid. După câteva secunde m-am oprit. Găleata era oricum aproape plină. Cu toate că participasem activ la proces, nu am băut nici în acea seară mai mult lapte ca de obicei.

În noaptea aceea am avut un vis ciudat pe care nu mi l-am mai amintit niciodată. M-am trezit transpirată, cu pielea arzândă și cu părul umed. Gâtul mă ardea prin interior și gura îmi era uscată. Nu voiam apă, iar gândul îmi zbură instantaneu la vaca din grajd. Am mers ca teleghidată, desculță prin zăpadă până la grajd. M-am apropiat de ea cu găleata în mână. Toate animalele dormeau, dar vaca nu. Se uita la mine cu ochii blânzi. Am pus găleata sub ugerul pulsând, umflat, și am început s-o mulg. Laptele curgea șiroaie, cu presiune. În câteva secunde găleata era plină. M-am ridicat cu fruntea umedă de transpirație și m-am uitat la vaca ce mă fixa cu privirea. Mi s-a părut că a dat din cap într-un mod înțelept, după care și-a întors privirea în altă parte.

Am ieșit din grajd și am mers în bucătărie. Ceva strălucitor mi-a intrat în ochi. Când m-am uitat mai atentă am zărit cana din tablă, așa că am alergat spre ea. Din cauza întunericului, nu reușeam să deslușesc ce se afla pe fundul ei, iar când am apăsat întrerupătorul, becul a puscat spasmodic și s-a ars. Mi-am turnat laptele din găleată în cană, dând pe dinafară și pătând lino-leumul. Am băut cu o sete groaznică până când am golit cana, timp în care afară se crăpa de ziuă. Astfel, am reușit să văd cu ochi mirați desenul de pe fundul căinii – o vacă din profil ce-mi făcea cu ochiul. M-am șters mulțumită la gură, am pus cana în chiuvetă și am mers înapoi la culcare.

M-am trezit când soarele era deja sus pe cer. În bucătărie era agitație, dar găleata, petele de lapte de pe jos și cana murdară erau exact cum le lăsasem. Bunica a venit la mine ținând în mână o cârpă și un burete, explicându-mi că trebuie să curăț singură după mine. Am luat așadar cana din chiuvetă și-am dat drumul la apă. Când m-am uitat la ea am observant că vaca dispăruse, iar desenul se preschimbase într-un câine maro cu ochi blegi și urechi. N-am povestit nimănui despre adevăratul desen pe care-l văzusem. Totul a trecut ca prin vis.

Când m-am întors primăvara la bunici, mi-au spus că au vândut vaca. Am suferit după ea, dar de câte ori beau lapte nu pot să nu-mi amintesc cu drag de acea dimineață de iarnă înghețată.

Te-am rugat frumos să-mi lași mie macii înțelege că vreau să fac un lapte relaxant!

Fața nevăzută a lunii

VIOREL ARDELEAN

*„Pe partea nevăzută a lunii
Se adună încet, încet, străbunii;
și când pe cer străluce luna
Atent la noi, veghează buna.”*

Era vacanța mare, luna lui cuptor.

— Nelule, vină-ncoace!, strigă mama. Uite aicea un pachet de sare și o pungă de boia; ți le pun în punga asta, du-le la bună-ta. Stai, stai! Era să uit iaurtul ăsta, Zuzu, că-i place tare mult. Vezi nu te abate de la drum, că te-i rătăci!

Ion împlinise zilele trecute 8 ani și acum se considera un băiat mare.

Se bucură mult că mama îl trimise la bunica. De câte ori mergea acolo, bunica îi dădea ceva bun: un măr, o dulceață de zmeură, dar, de când era elev, îi mai strecura în buzunar 5 lei, zicându-i: „cumpără-ți ce vrei tu, Neluțule dragă”.

Bunica locuia în satul vecin. Pe șosea erau 11 kilometri, dar peste colina împădurită ajungeai doar într-un ceas. Ion porni vesel spre Codreni. Se gândea ce să facă cu cei 5 lei pe care sigur îi va primi de la bunica. Să-și cumpere o ciocolată? O înghețată? Sau baterii noi pentru lanternă?

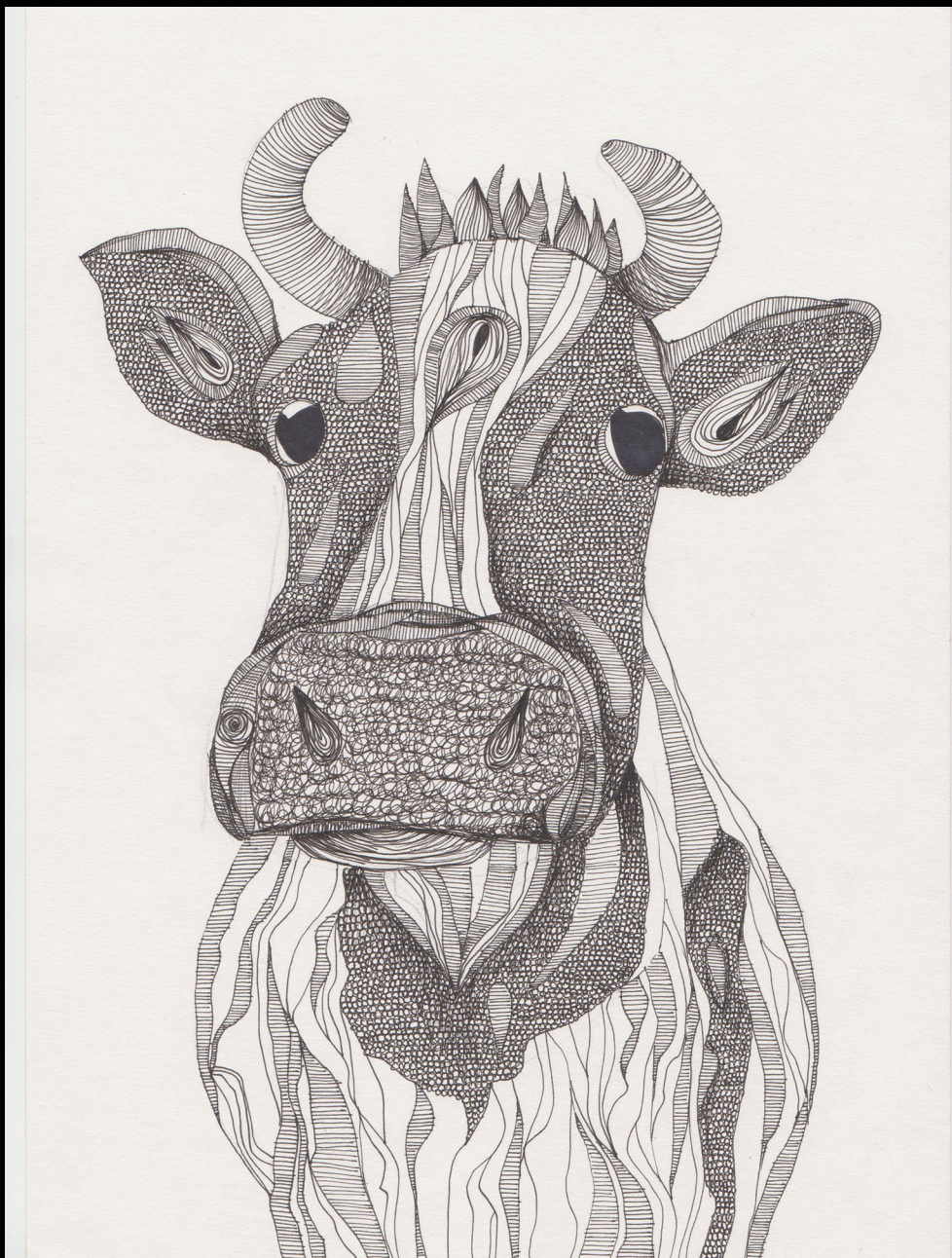
Lanternă o primise de la tatăl său care lucra în Germania. Venise de Paști acasă și îi adusese una grozavă, cum nu avea niciunul dintre prietenii lui. Problema era că bateriile costau 9 lei, iar el nu mai avea decât 3 lei. *Cinci cu trei face opt*, se gândi Ion. *Poate îi cer împrumut lui soră-mea*. Numai că Ilenei nu-i plăcea să-l împrumute. Când o făcea, bombănea toată ziua pînă ce Ion îi înapoia datoria.

Zdup! în fața lui, un iepure îi tăie calea și leneș se afundă între ferigi. Ion îl urmă, tiptil, tiptil. Iepurele era departe de a fi fricos; părea că nu-l observă pe băiat. Mai făcu trei salturi, apoi se opri și adulmecă aerul. Urmărindu-l, Ion se îndepărta tot mai mult de potecă. Trecură vreo zece minute și nici nu băgă de seamă cît se abătuse de la drum. Deodată copacii începură să foșnească amenințător, iar iepurele dispăru fără urmă. Pădurea se întunecă. Un tunet bubui în apropiere. Buuuuum! Buuuuum!, se auzea tot mai des. Începu să plouă. Picăturile erau rare, dar se întetiră și, în scurt timp, turna cu găleata. Noroc cu ramurile copacilor care mai opreau ceva din apă. Ion se adăposti sub un copac mai bătrîn, dar degeaba: era ud leoarcă. Îl cuprinseseră frigul și teama.

Stătu așa o bună bucată de vreme, cu inima ca un purice, tresărind la fiecare tunet. Nu își dădea seama cît timp trecuse, cînd ploaia contenii. Întunericul rămăsese. În cele din urmă porni spre potecă, dar nu mai ajungea la ea. I se părea că trecuseră ore în șir. Încet, încet, întunericul se destrăma. Poteca ia-o de unde nu-i! Iarba îi ajungea pînă la genunchi; era udă și rece. Înainta destul de greu, iar poteca nicăieri! Simțea un gol în stomac, îi era teamă și foame. Îl podidi plînsul, însă în sinea lui se bucura că nu-l vede nimeni cu lacrimile în ochi. Obosit, se așeză sub un stejar falnic. *Ce mă fac acuma?*, gândi cu disperare. Foamea, frigul și teama îl chinuiau fără milă. Adormi sub copac și începu să viseze.

Era iarnă. Ion își îmbracă tricoul galben al naționalei de fotbal, inscripționat cu numărul 10 și numele lui Hagi. Luă sania și porni desculț spre derdeluș. Țipenie de om. Zăpada strălucea albă ca laptele pe care îl mulgeau zilnic de la Zuzu, vacuța lor dragă. Pășea pe zăpada care-i ardea tălpile. Se sui pe sanie și își dădu drumul pe pantă. Începu să lunece tot mai iute, mai iute... La început, lunecarea era plăcută. Apoi începu să zboare; desprinderea de pămînt îl îngrozi. Se înălța tot mai sus, mai sus...

— Neluțule! Neluțule! Scoală, puiul bunii! Neluțule! Neluțule dragă, tăt ești ud, vai de mine! Ion deschise ochii. Chipul îngrijorat al bunicii era aplecat asupra sa.

Mleko

OANA R.

În vremuri imaginate și de necuprins, într-un Univers neștiut, printre stelele care-și trimiteau la rândul lor strălucirea în spațiu, se aflau două planete a căror lumină, cumva, se completa reciproc. Își zâmbeau una alteia în culori, iar zâmbetul lor avea atâtea nuanțe, încât, pentru prima oară dintotdeauna, Universul avea curcubeie – fie rogvaiv, fie în nuanțe – variațiuni pe o culoare-sentiment. Se jucau, se tachinau, se înfuriau, se învățau, și mereu împrășcau Universul cu pete de perfecțiune și armonie, sau de asimetrie și încântare. Totul devenea atât de intens, încât culorile aproape începuseră să parfumeze, iar parfumul, la rândul-i, să devină sunet. Se îndrăgosteau.

Astfel, din lumina lor și pulbere de stele, s-au autocreat o mulțime de mini-planete, sau planete-puiuț, numite în galaxie „planete de lapte”. Atunci, ca și acum, până să devină fie planete de sine stătătoare, fie sateliți – în funcție de destinul lor și de liberul-arbitru (care, după cum a demonstrat studiul unui grup de Găuri negre supermasive, de cele mai multe ori depind de filosoful preferat al fiecărei planete), planetele de lapte urmau ani-lumină de școala vieții – la noi mult mai celebră sub pseudonimul Calea Lactee; un fel de internat galactic care formează planetele de lapte, îndrumându-le spre a-și găsi lumina și calea potrivită prin Univers.

Dintre toate planetele care se aflau pe Calea Lactee, una singură se distingea prin strălucire și splendoare – înconjurată de o atmosferă de armonie și surâsuri, prietenie, erudiție și noblețe, era albă – cel mai plăcut alb care a existat vreodată în Univers – uneori luminată de sclipiri argintii, și cu o consistență nemaiîntâlnită până atunci: când lichidă, când solidă – în funcție de sentiment; materie și ne-materie.

Și-ar fi zis Mleko; și așa și-a și spus, mai târziu, după ce a descoperit Sensurile și Cuvântul.

Încă de când s-a creat, Mleko era o continuă uimire pentru galaxie: o masă sferică, lichidă, care se transforma în stări diferite; când Soarele își fixa dogoarea asupra sa, devenea un clocot de emoție, aruncând în juru-i bucăți sferice de materie care se dezintegrau în praf. Se acoperea, mai apoi, cu o crustă care se topea mai imediat în substanță, ca un caimac. Iar când ideile-i sau o situație devenea supărătoare, se transforma în materie solidă, brânzoasă, sub cele mai nebunești forme, împrăștiind în spațiu un miros sărat. Da, Mleko chiar era o planetă de și din lapte.

Pentru o vreme, Mleko a plutit într-o stare de banal planetar: exista și atât. Acumula din jurul său cunoaștere și plăcere, iar odată cu ele, învăța îndoiala și căutarea: trebuia să fie ceva mai mult. Un alt-ceva. Simțea că, deși în nemișcare, trăia un fel de curgere continuă, pe care nu și-o putea defini; și intuia, cumva, că acest nedefinit era definitoriu.

Până când, zboruri de atmosferă terestră au ajuns în câmpul său gravitațional. Le-a absorbit poveștile despre forme și culori, arome, mare, munți și cer, și, cel mai mult, despre oameni – cei care i-au înțeles neînțelesul și i l-au definit: Timpul.

Timpul, chiar dacă existent și inexistent deopotrivă, îi părea că reprezintă Totul. Efemeritatea și eternul, deși intrinseci, erau o formă de timp, raportate la timp. Viața era timpul trăit; întunericul și lumina erau tot timp; între început și sfârșit era timp, însă în aceeași măsură, timpul crea posibilitatea de început și sfârșit. Ani, luni, săptămâni, zile, acum, mâine, ieri – timpul ordona haosul în momente, iar momentele însemnau amintiri sau speranțe. Începea să înțeleagă ideea de viață și de moarte și sensul lui „a trăi” – dacă verbul exprimă acțiune, stare, mișcare, înseamnă că subiectul asupra căruia se revarsă acțiunea respectivă trebuie că este viața însăși, care nu presupune doar o viețuire statică, ci un fel de îmbogățire cu multe și alte și diferite verbe. Pricepu că acel „ceva” și „alt(-)ceva” erau Timpul și Viața – pe care Universul nu avea cum să le cunoască ori să și le definească sau explice. Și astfel, Mleko, deși în veșnicie și dintotdeauna, simți brusc că trăise o bucată de eternitate moartă, și că eternitatea lui nu putea fi altfel decât moartă.

Terra! – până și numele îi suna ademenitor. Când privea spre ea și spre pământeni ei, căldura violentă a emoției îi încălzea corpul ceresc, iar dulceața sentimentelor îl transforma în caramel. Începuse să devină caramel și lapte condensat tot mai des, și, odata cu această stare, se insinua o melancolie pe care nu și-o putea explica – tânjea nu după ceea ce a fost, ci spre ceea ce ar putea să fie.

După un timp, vreme în care spațiul a fost plouat cu bucățele galactice de camembert și cheddar, și zăpezit cu particule de lapte praf, Mleko descoperi rezolvarea unui etern efemer. Se desprinsese de câmpul gravitațional al Căii Lactee și își îmbogăți viața cu zbor, speranțe și planuri. Se dezintegră în atmosfera Terrei, peste care ninse cu cei mai dulci fulgi de lapte dintotdeauna, care se contopiră cu Totul terestru. Pentru ca astfel, cu fiecare crâmpiei de lapte, cei care definesc Timpul pe Terra să poată purta în sine bucăți de stea. Si să nu uite Timpul, să își amintească mereu că **Ziua Urmatoare** este încă o **Zi Unică**.

Râzi după laptele vărsat

IULIANA SEREA

Cutia se răsturnase, iar laptele se scursese în frigider. Toate sertarele erau alburii și borcanele se lipiseră de rafturi. Închise ușa. Era timp de spălat mai încolo. Se grăbea să ajungă în Piață. Începuse revolta din septembrie.

Era ziua în care fusese concediat pe neașteptate. Se spusese că n-ar fi destul de atent la detalii, că nu termina ce începea și că nu arăta destulă pasiune pentru muncă, așa cum făceau colegii. Adevărul era că aveau dreptate tipii care-l dăduseră afară. Era praf și fusese întotdeauna.

Afară era soare de toamnă și frunze căzute. Oamenii treceau ocupați, cu ochii oboșiți și mintea departe, cu gume de mestecat lipite de pantofi și haine strânse la piept. Traversau strada femeii care nu avuseseră timp să se coafeze, cu firul dus la dresurile luate de dimineață. Își puse ochelarii de soare roșii, inadecvați, ostentativi și fără sens, tocmai ca el.

Cățeaua din stația de autobuz părea mai obosită seara decât era dimineața, probabil vecinii o îndopaseră cu parizer. Îl lovi de câteva ori cu coada de picioare în timp ce așteptau autobuzul. Marisa, o fată cu care se întâlnea mereu în lift, urcă în autobuz, cu tot cu nasul ei perfect, părul portocaliu și bretonul supărat. Salut. Bună. Ce faci. Merg la protest. Serios?

Marisa lucrează la bancă, dar nu e deloc serioasă, Marisei îi plac blugii, unghiile roșii și muzica electronică super recentă. Marisa are nevoie de un tip cu relații, care să-i ofere experiențe reale, nemaivăzute, chiar ilegale. Pe scaunul din autobuz, în spatele unui cuplu de bătrânei bine aranjați, îi șoptește la ureche că-i plac paturile cu totul și cu totul albe, în care să se poată rostogoli ca-n reclame de dimineața până seara, îmbrăcată doar în chiloții tetra albi pe care-i cumpărase de la Obor într-o zi de vară, când Bucureștiul era gol și fierbinte.

Marisa vrea să fie în centrul protestului. Fetele de la bancă sunt cu noi! Îl trage de mână și strigă cu toată forța. El nu mai ține minte de unde vine și unde se duce, dacă-i plac gogoșarii sau varza murată, nu mai știe nici numele animalului de companie din copilărie. Are un reflector în ochi și o singură voce în urechi. O ține de mână și palma-i transpiră.

Noroc că s-a terminat. Hai să mai stăm puțin aici, pe bancă. În piață mai sunt doar ei doi, un cerșetor și patru tipi între două vârste care înfășoară un banner imens pe o masă. I-ar fi plăcut să-i prindă iarna chiar atunci, să o tăvălească prin zăpadă, să-i mai spună lucruri prostești cu cearceafuri și chiloți.

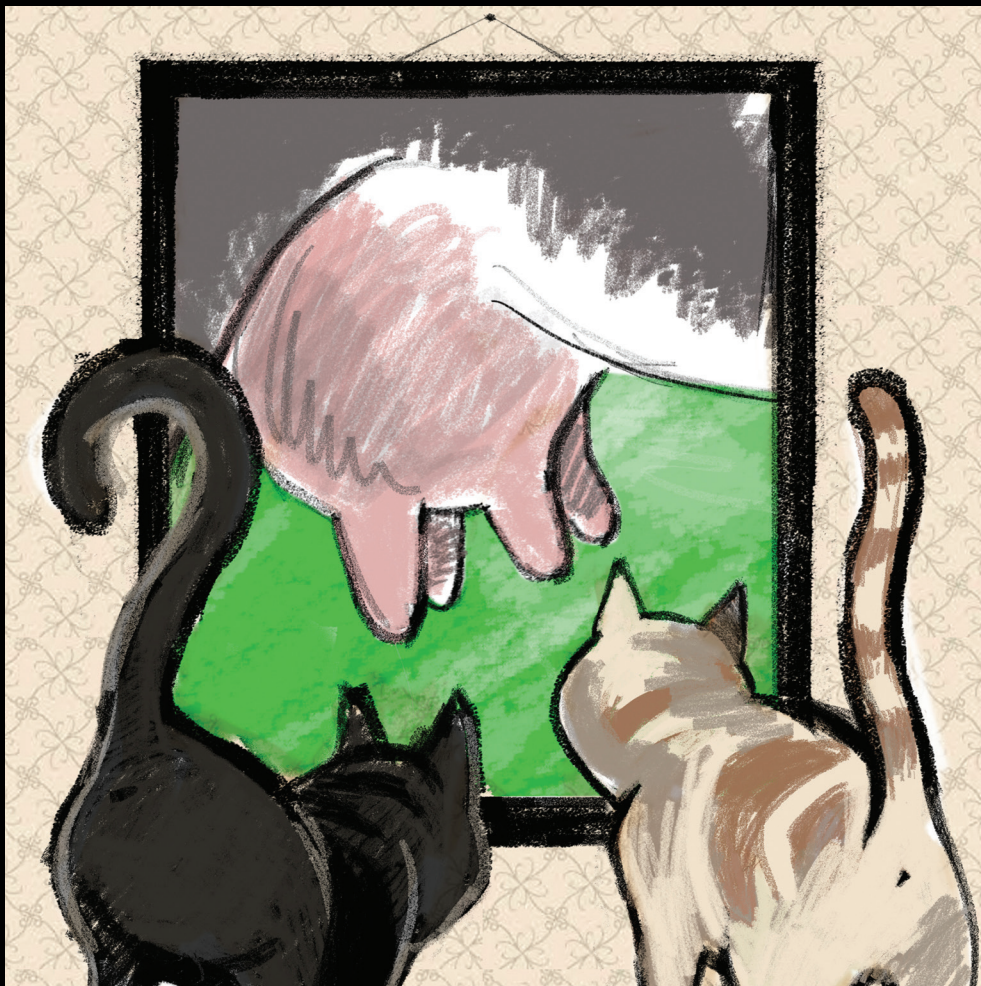
Îi povestește cum a fost dat afară. Ea e impresionată. Ce-o să faci acum? O să-mi spăl frigiderul. O să ascult muzică, o să mă uit la tavan, o să desenez ce-mi trece prin cap, o să stau trează noaptea și o să dorm ziua și o să fac toate astea cu un frigider curat. Și când o să am bani, o să mănânc ciocolată până vomit și o să mă îmbrac ca un copil și o să mă port ca un copil. Tu?

Eu fac clătite. Crezi că ar avea loc niște clătite în frigiderul tău curat?

Când nu mai ai nicio responsabilitate, îți dai seama de o mulțime de lucruri pe care ai putea să le faci. Poți să alergi pe stradă, ba chiar să alergi după autobuz, să fii văzut dansând cu prea mult chef, să stai pe jos în mijlocul străzii, să bei bere din pungă, să porți hanorac, să faci propuneri indecente fetelor de la bancă așa, tam-nesam. Basm, ecran, pelican, motan. Pești necunoscuți desenați pe tavan.

Auzi, nu vrei să vii la mine să bem niște lapte?

CRISTIAN DOBRESCU

Un pahar de Zuzu rece
te deșteaptă dimineața...
alături de o lectură bună!

